

THRILLER

**JOBIE
BERKOUWER**

**ZOMER
MEISJES**

A woman with long hair, wearing a black dress, stands in profile on a grassy hill in a forest. She is looking towards the left. The background is a misty or overcast sky with tree branches and leaves visible.

**IN HET BOS
HOORT NIEMAND JE
SCHREEUWEN**

Over het boek

De jonge Amsterdamse rechercheur Lot van Dijk moet tot haar grote teleurstelling aan de slag bij het korps Twente – ver weg van waar het volgens haar allemaal gebeurt. Ze wordt gek van verveling, totdat tijdens een slepende nachtdienst ineens het lijk van een tienermeisje wordt gevonden in een afgelegen hutje in het bos.

Voor Lot is het al snel duidelijk dat het meisje onderdeel is van de fantasie van een gevaarlijke seriemoordenaar. Ze weet zeker dat er meer slachtoffers zullen volgen en staat te trappelen om aan haar eerste echte zaak als profiler te beginnen. Door de mannelijke collega's binnen het korps, die haar specialisme met grote scepsis bekijken, wordt ze echter behoorlijk tegengewerkt. Dan wordt er een tweede slachtoffer gevonden. En moeten haar collega's wel naar haar luisteren.

Zomermeisjes is een zenuwslopende psychologische thriller over het werk van een jonge profiler die de psyche van een seriemoordenaar tot de kern probeert te ontrafelen. Hoe dieper ze graaft, hoe dichterbij ze komt. En hoe groter het gevaar wordt.

Over de auteur

Jobien Berkouwer werkte vijftien jaar in diverse functies voor de Nederlandse politie. Ze is juriste en voormalig hoofdinspecteur van politie. Tegenwoordig heeft ze haar eigen bedrijf, Black Swan Profiling, en werkt ze als profiler en adviseur voor bedrijven en particulieren aan het oplossen van zaken als stalking, afpersing en bedreiging. Ze is getrouwd, heeft een zoon en woont in Amsterdam.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Jobien Berkouwer

Zomermeisjes

A.W. Bruna Uitgevers

© 2016 Jobien Berkouwer
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld
Mark Owen/Trevillion Images
Omslagontwerp
Studio 100%

ISBN 978 94 005 0773 9
NUR 330

www.blackswanprofiling.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Als een samoeraizwaard striemt de tak langs haar wang. Rats. Een scherpe pijn volgt. Ze besteedt er geen aandacht aan. Ze moet rennen, alsmáar blijven rennen. Haar blote voeten blijven soms steken in de modderige bosgrond. Haar kuitspieren verzuren. Haar tenen raken bladeren, takken, stenen, hard en zacht. Rennen, als ze máar blijft rennen dan komt het goed.

Ze is naakt. En ze heeft geen idee waarom.

Ze had niet moeten afstappen, dat weet ze wel. Ze had nooit van haar fiets moeten stappen.

Rennen, rennen. Blijven rennen.

Door het donker ziet ze schimmen van bomen, die vervagen in het mistige niets. Voor haar ogen flikkeren vurige schichten, als een duivels teken van onheil. Het donderen volgt snel.

Ze kan hem horen, in hijgende klanken, niet ver achter zich. Hijg, stap, hijg, stap. Hij is niet ver. Helemaal niet ver. Door het suizen van de regenstroom hoort ze zijn zwoegen, zijn voeten, zijn volgen. Praten heeft geen zin, het gaat hier om haar leven. Dat is voorbij als het aan hem ligt. Ze zag het in zijn ogen, in die merkwaardig kalme ogen. Hij ziet het al, hoe ze dood zal zijn. Het maakt niet uit waarom, of hoe, of wanneer precies. Voor hem is het een uitgemaakte zaak.

Ze moet dood. Ze gáát dood.

De storm danst om haar blote lijf, in straffe banen en genadeloze cirkels. Een naakte kou, die ze nog niet kende, dringt door tot diep in haar botten. Ze rent en voelt zich het hert uit de kinderfilm die ze altijd met haar moeder keek. Hij de jager, zij het dier.

Rennen, gewoon door blijven rennen. Recht vooruit, zonder aarzelen.

Een boomwortel tackelt haar. Met een smak komt ze ten val. Tand door haar lip, modder op haar tong. Knie geschaafd. Dit kan niet waar zijn, dit kan niet het einde zijn. Ze mag niet opgeven. Pijn, overal pijn. En duizelig, ze is zo verschrikkelijk duizelig. Haar hoofd bonst om aandacht. Stroperig bloed kietelt haar oor. Ze krabbelt weer op, vindt houvast aan een omgevallen boom en rent door. Hij heeft meters gewonnen. Vlak achter haar nu.

Niet aan denken. Gewoon rennen. En gillen, moet ze gillen? Ze gilt. Schreeuwt. Krijst. Tot ze geen lucht meer krijgt.

Beter maar blijven rennen, gewoon alleen maar rennen. Haar voeten graven een modderig spoor, dat hij moeiteloos volgt, als de dood op haar hielen.

Ze negeert de steken in haar huid, het verkrampen van haar spieren. Bagger in haar neusgaten, zand in haar ogen. Rennen tot ze erbij neervalt – nog eens.

Zijn vingertoppen schampen haar schouder. Hij grijpt, maar het is mis. Het was net mis. Meer kracht vanuit haar bovenbenen, meer power naar haar kuiten. Afzetten, afzetten, kracht, snelheid. Kom op nou, dit bos moet toch ergens eindigen? De weg, ze moet naar de weg, naar de mensen, naar het licht, naar iemand die er voor haar zal zijn.

Nog een keer gillen – wat anders?

Weer die vingers, al iets krachtiger. Hij zet ook een tandje bij. Waarom toch? Waarom zij?

Ze kan het hem niet vragen.

De bloederige strepen fikken op haar huid. De natte aarde is als zout in haar wonden. Ze verzwikt haar enkel en tuimelt opzij. Nu is het voorbij, nu is het voorbij. Ze ziet een bospad als hij haar grijpt. Ze is er bijna, misschien echt bijna, maar hij heeft haar al. Met beide handen drukt hij zijn vingers in haar hals. Ze gromt als een beest, krijst, draait zich op haar rug en maait haar voeten in zijn nek. Zijn hoofd klapt iets naar achte-

ren, hij kermt, verliest zijn grip en zijn evenwicht.

Ze is los, ze kruipt, klautert, weg van hem, weg van daar. Ze hoort hem merkwaardig jammeren als hij naar haar voeten reikt. Net mis. Hij staat op, zij staat op, onvast, maar ze staat. Ze voelt geen pijn, adrenaline giert door haar lijf. Rennen, verder rennen. Nu makkelijker, over het smalle paadje, gebaad door fietsers die nu veilig in hun bed liggen. In een huis met muren en een deur met een slot. Zij is naakt en hier is niemand. Hulp is ver te zoeken.

Hij volgt haar, weer zo dichtbij. De lucht schuurt in haar keel, haar lijf is kapot. Gevild door het bossige monster, tranen tot aan haar kin. Haar benen zwabberen. Haar enkels voelen wankel. Het eind van het bos is in zicht, maar ze is zo moe. Ze is stuk.

Ze kan niet meer.

2

De modder spat tegen de pijpen van haar broek als Lot het beest probeert te grijpen. Wind uit alle hoeken blaast haar lichtblonde haar woest rond haar kruin. De regen van de afgelopen dagen is gestopt. De storm ook, goddank, maar nu begint het pas. Als de schade bovendrijft.

Het beest hinnikt als het er in een draf vandoor gaat. ‘Verdomme,’ vloekt ze. ‘Kutbeest.’

‘Hier!’ roept Jaap. ‘Nog een, help me even.’

Lot kijkt om en ziet haar collega in een onooglijke omhelzing met een van de losgebroken paarden staan. De half bejaarde boer komt aangehold om hem te hulp te schieten. Lot kan alleen maar zuchten. Ze haat die nachtdiensten. Vooral na een zomerstorm.

De Dinkel is een paar dagen geleden weer buiten zijn oevers getreden. Meldingen van wateroverlast stromen het bureau binnen. Omgewaaide bomen, verwoeste schuren. Wegen die onbegaanbaar zijn geworden door afgebroken takken.

Ook deze losgebroken paarden zijn een gevaar voor het verkeer dat verderop over de provinciale weg raast. Maar wat zou ze het graag aan de boer zelf willen overlaten om dit klusje te klaren. Zorg dat je hekken tegen een stootje kunnen, vent. Of in elk geval tegen weer en wind.

Ze doet nog een poging en loopt voorzichtig op een van de beesten af. Ze heeft veel geleerd de afgelopen jaren, maar dit zat daar niet bij. Ze grijpt de manen van het beest en voert hem mee terug naar de boer. Het hinnikt uit protest. ‘Sorry, feestbeest,’ fluistert ze. ‘We gaan sluiten.’

De boer bedankt haar in een onverstaanbare mompeltaal. Ze heeft het inmiddels opgegeven te proberen het Twents dialect te volgen. Ze knikt en kijkt weg als ze het knerpen van autobanden hoort, op het weggetje naast het weiland. Een surveillancewagen. ‘Eindelijk,’ verzucht ze, in het niets. ‘Dat werd tijd.’

Ze loopt op de auto af, maar haar voet blijft steken in de drek en ja, o nee, ja toch, daar gaat ze. Nat op haar heup, zo door haar broek heen. Gadverdamme. Ook dat nog.

Even zijn zelfs de paarden stil, maar dan hoort ze Jaap zachtjes lachen. Ze staat op, loopt verder en steekt haar middelvinger op, in de hoop dat het daglicht al zo ver is doorgebroken dat hij het goed kan zien.

Helaas horen dit soort meldingen ook bij haar werk. Door het weiland achter paarden aan draven. Precies waar ze bang voor was toen ze een paar maanden geleden vers uit haar training in Twente werd geplaatst.

In Amsterdam had ze dit dus niet.

Als ze dienst heeft, zit ze duizend keer liever achter een hederdaasje aan dan achter een godvergeten paard op avontuur. Of doe haar dan op zijn minst een verwarde junk – ook goed. Alles liever dan dit.

De surveillanten zijn jong, stukken jonger dan zij. Een van hen glimlacht als hij haar besmeurde broek in het schijnsel van de koplampen ziet. Hij knauwt met een grijns: ‘Gaaf ie lekker?’

Ze negeert hem, de snotneus met zijn accent. ‘Kijk, daar loopt er nog ten minste één rond,’ wijst ze. ‘Ik zou maar opschieten als ik jullie was, straks lopen ze de N214 nog op.’

De twee schieten in de houding en zetten het op een lopen. Dat leidinggeven gaat me alvast goed af, denkt Lot. Tot ze weer een paard ziet ontsnappen. Met uitgestrekte vogelverschrikerarmen en de brulimitatie van een beer jaagt ze het dier met een angstige huppel terug de wei in.

Ze lacht om zichzelf. Verborgene talenten te over.

De portofoon begint te kraken – alsof de zomerstorm ook bij de meldkamer huishoudt. Een krakerige stem, en dan weer

niets. Lot buigt zich voorover en schuilt op haar hurken achter de auto voor de wind. Ze drukt haar oor dicht tegen de porto en luistert.

‘Hier de meldkamer, welke wagen kan er onmiddellijk naar de Akkerweg? Er is een melding van een dode vrouw in het bos, ter hoogte van hectometerpaal 28,3.’

Lot staart een paar seconden voor zich uit. Dit is haar kans, haar grote kans om zichzelf uit de modder te trekken en te laten zien wat ze echt waard is.

Ze draait een kwartslag, tuurt voor zich uit en ziet toe hoe Jaap aan de verliezende hand is in de worsteling met zijn paard. Onvoorstelbaar. Die boer moest eens weten hoeveel jaren studie ze erop hebben zitten.

Ze houdt haar hand omhoog. ‘Jaap!’

Dankbaarheid zou ongepast zijn, maar Jaap besluit in een halve seconde om zijn paard over te laten aan de boer en de jonge collega’s. Zo snel als mogelijk, met die drassige aarde, komt hij op Lot afgestevend. Lichte grijns, zijn karakteristieke blauwe pretoogjes. Autosleutel al in zijn hand.

‘Meldkamer,’ schalt Lot door de portofoon. ‘Hier de 3501. Wij zijn vlakbij en gaan er nu op af.’

De adrenaline jaagt door haar lijf. Deze is voor haar – hier had ze op gewacht.

‘Begrepen, 3501,’ klinkt door de porto. ‘3502, kunnen jullie ook die kant op komen?’

Jaap hurkt bij haar neer. Een mannenstem mengt zich in het geruis van de portofoon: ‘Hier de 3502. Nee, wij redden het niet. We zijn daar ruim een halfuur vandaan.’

‘Shit,’ fluistert Jaap.

Lot schudt haar hoofd. De aanrijtijden in dit deel van het land zijn bespottelijk. Collega’s verkeren schandalig vaak in levensbedreigende situaties. Het gaat nog eens een keer mis.

‘3501, de chef van dienst komt ook ter plaatse.’

‘Graag,’ antwoordt Lot zakelijk. ‘Als de 3502 te ver weg is, dan moeten Leo en Stefan komen.’ En dan fluisterend tegen Jaap:

‘Die Leo hijst zijn dikke pens maar eens uit die bureaustoel.’
Weer luid in de porto: ‘Wij stappen nu in de auto, meldkamer.’

‘Mooi. De melder wacht op de bosweg, omdat hij daar pas bereik had met zijn mobiel. Zijn naam is Zacharias. Hij zal jullie naar de plaats delict wijzen.’

Zacharias, herhaalt Lot voor zichzelf in gedachten. Hoor je niet vaak, die naam.

Routineus stappen ze in, ploffen neer, klikken hun gordels vast. Lot voert de navigatie in, Jaap start de auto.

3

Jaap neemt de afslag en rijdt het bospad op. Het is een ravage, de storm heeft huisgehouden, als een aanval op de natuur. Kalm als hij is, stuurt hij de auto langs joekels van omgewaaide takken en volgelopen kuilen met regenwater.

‘Kom op, een beetje sneller,’ fluistert Lot. ‘Die melder staat daar maar.’

Een lijk in een onbewaakt bos, het zint haar niet. De pd moet afgezet worden, ze wil de naakte waarheid zien, voordat iemand de boel komt verzieken.

Het verhaal van de dader ligt op de pd, zegt Magnus altijd. Lot heeft dat verhaal liefst puur en onbewerkt, zonder lompe figuren die dat niet op waarde weten te schatten en er uit nieuwsgierigheid overheen walsen.

‘Rustig aan, dame,’ zegt Jaap. ‘Je ziet toch dat de hele weg versperd is.’

‘Stop de auto.’

‘Wat?’

‘Stop,’ herhaalt ze bits, ‘de auto.’

Jaap remt met een zucht. ‘Wat wil je doen dan? Toch niet...’

Ze knikt. ‘Lopen.’

Nog altijd die pretoogjes – nu meer uit ongelof dan uit plezier. Hij houdt zijn handen omhoog. ‘Je denkt toch niet dat ik per ongeluk over dat lijk heen rij,’ lacht hij.

‘We zien geen zak vanuit die auto, lopen gaat beter.’

Ze stappen uit. Klap, deur dicht. Klap, nog een deur dicht. De koplampen laat Jaap aan, als herkenningspunt. Nu de storm is gaan liggen, hult het bos zich in een duister zwijgen. De och-

tendschemer wekt wat vogeltjes, maar verder is er niks.

‘Waar is die melder?’ fluistert Lot – haar hand op haar wapen.

‘De dader kan hier ook nog rondlopen.’

Lot kijkt even naar haar collega. ‘Zeg, wil je de druk nog even opvoeren, of zo? Dat hoeft je mij niet te vertellen, hoor.’

In het midden van het pad smakt de zompige bosgrond onder hun voetstappen, terwijl aan de rand afgestorven takken breken onder hun gewicht. Dan ziet Lot een gedaante tevoorschijn komen. Ze houdt haar adem in. Intuïtief legt ze haar hand op de holster aan haar riem.

Dader of melder?

Zijn postuur flink, gespierd, zijn pas zelfverzekerd. Hij heeft hen nog niet gezien.

Dader of melder?

Achter hem vandaan schiet ineens een beest op vier poten tevoorschijn. Luid geblaf galmt tussen de bomen door. De gedaante krijgt hen in het vizier en begint te zwaaien.

‘Boris!’ roept hij. ‘Hierrr komen.’

Boris luistert niet en sprint Lot tegemoet. Ze is niet gek op honden, nooit geweest, en al helemaal niet op honden die haar blaffend tegemoet rennen. Ze hoopt vurig op gehoorzaamheid.

‘Hier, jongens,’ roept de gedaante vervolgens, terwijl hij wijst met zijn duim. ‘Ik dacht dat jullie nooit zouden komen. Loop maar een stukje achter me aan.’

Melder, hij is de melder.

Vlak voordat de hond bij Lot aankomt, roept hij: ‘Boris!’ En met een ferme klap in zijn handen, maant hij de hond tot rust. Kwispelend blijft het beest staan.

De man blijft wachten tot ze bij hem zijn en steekt zijn hand uit. Zowel Jaap als Lot onderwerpt hem aan een routinescan. Wat is het voor type? Heeft hij een wapen? Hoe zien zijn kleren eruit? Hoe staan zijn ogen?

Lot ziet de modder op zijn kleding, op zijn schoenen. Melders zijn per definitie verdacht. Het zijn de overmoedigste daders die je tegenkomt, zo weet ze als geen ander. Die leven

in de veronderstelling dat ze ongrijpbaar zijn. Een belediging voor haar vak en kunde.

Ze schudt zijn hand, een ferme, sterke hand. Jaap schudt ook zijn hand.

De man in militair uniform stelt zich inderdaad voor als Zacharias.

Lot knikt. Vooruit, hij lijkt oké, voor nu.

Hij draait zich om en ze beginnen achter hem aan te klauteren, door kluwen takken en omgewaaide boomstronken.

‘Markeer jij de route?’ fluistert Lot.

Jaap staat al met het afzetlint in zijn hand. ‘Jep,’ zegt hij.

Zacharias kucht. ‘Mijn tent staat zo’n honderd meter verderop.’

Lot kijkt op en blijft even staan. ‘Je tent?’

‘Ja, een beetje raar misschien,’ zegt hij terwijl hij even omkijkt, ‘maar dat doe ik wel vaker in de zomer. Wildkamperen.’

‘Wild...’ stamelt Jaap die zijn vastgeklemd voet uit een berg takken trekt, ‘... kamperen?’

Lot duwt hem plagerig als ze verder lopen. ‘Niet iedereen gaat voor een all-inclusive, collega.’

Zacharias haalt zijn schouders op, lacht wat ongelukkig. ‘Ik vond het een beetje laf om mijn biezen te pakken voor het noodweer de afgelopen dagen, gezien mijn werk als militair en alles, maar als ik dit had geweten...’

‘Waar ligt het lichaam?’

‘Nou ja, ligt...’ Hij wijst. ‘Verderop, we zijn er bijna.’

‘Hoe vond je het eigenlijk?’ vraagt Lot. ‘Niet bepaald weer om eropuit te trekken.’

‘Dat beest van me...’

‘Boris.’

‘Ja, Boris. Ik hoorde ineens een enorm kabaal en dat beest ging compleet door het lint, joh, het is net een klein kind. Je zegt nog dat ie gewoon verder moet slapen, maar...’

‘Wat voor kabaal?’ vraagt Jaap.

‘Een soort oergeluid, een aards gekraak. Wij dus die tent

uit, Boris en ik. Stukje lopen, natuurlijk. En ik was toch wel nieuwsgierig naar waar dat geluid vandaan kwam. Bleek het een boom te zijn die op een stokoud zouthuisje terecht was gekomen aan de rand van het bos.'

Lot ruikt ineens de kegel. Zacharias heeft flink gedronken gisteravond.

Ze kijkt naar Jaap. 'Wat is een zouthuisje?'

Jaap beweegt wat heen en weer met zijn arm. 'Die dingen staan hier overal, vroeger werd er veel zout gewonnen in de regio. De hutjes staan nu voornamelijk leeg, worden beschouwd als monument, of zo.'

'Dus uit nieuwsgierigheid liep ik eropaf,' gaat Zacharias verder. 'Vooral om te zien of er nog iemand in zat, begrijp je, of ik iemand te hulp kon schieten.'

'Wat heeft iemand te zoeken in een zouthuisje?' vraagt Lot.

'Weet ik veel, misschien was het beroepsdeformatie dat ik erop afgang.'

Beroepsdeformatie. Of nieuwsgierigheid. Of daderinformatie.

'En wat zag je?'

'Eerst klopte ik op het deurtje, maar toen ik niets hoorde, keek ik door een spleet die was ontstaan door de klap van de boom. Ik scheen met mijn zaklamp naar binnen en toen zag ik het...'

Jaap kucht ongeduldig in zijn vuist. 'Toen zag je wat?'

'Het lichaam van een meisje aan een haak,' zegt hij, ineens snel en zakelijk. 'Net als in een slachterij, eigenlijk.'

Jaap zoekt oogcontact met Lot. Zijn blik vertaalt de woorden van de militair, ze krijgt het er ijskoud van en verbeeldt zich de aanblik van het meisje.

Dan kijkt ze naar de militair. Het hoort misschien bij zijn werk om zo koud en afstandelijk te zijn. Er hangt een lijk. En zo zag het eruit.

Ze vraagt zich af waar hij gediend heeft. Hoeveel lijken hij al heeft gezien.

Ze naderen het vervallen zouthuisje, aan de rand van het bos,

met het oneindige vlakke landschap erachter. De weidsheid, het geeft normaal gesproken dat fijne gevoel van ruimte, waar Lot zo verliefd op is geworden toen ze hier kwam wonen. Nu doet het haar eenzaam aan. De dode vrouw is hier moederziel alleen, in een soort niemandsland.

Zacharias heeft geen woord gelogen: een immens hoge boom heeft zich tegen het dak gevleid. Het ziet er dreigend uit – nu is alleen nog maar een gedeelte van het dak ingedeukt, maar als de stam definitief breekt, zou het hutje weleens volledig geplet kunnen worden.

‘Meldkamer, we zijn ter plaatse,’ roept Lot in de porto.

Er klinkt een vagelijk geruis. Het antwoord kan ze niet verstaan, maar het leek op het standaard ‘begrepen’. Lot legt haar hand weer veilig op haar wapen, net als Jaap. *Better safe than sorry*. De dader kan nog overal rondzwerven.

Met gespannen armen sluipt ze op het huisje af, de militair achter zich aan. Ze kijkt even om naar zijn grote, modderige schoeisel en voelt haar maag samentrekken als ze denkt aan het bewijsmateriaal dat hij met zijn schuiten kan vermorzelen. Of al hééft verwoest tijdens zijn ontdekking.

‘Wacht jij maar hier,’ zegt Jaap tegen hem.

Aan de deur van het huisje hangt een slot. Met toegeknepen ogen turen ze door de spleet naar binnen, net als de militair eerder deed. Dat ziet er niet goed uit. Jaap doet een stap naar achteren, kijkt vragend naar Lot. Zij knikt instemmend.

Met een flinke beuk trapt hij de houten deur in. Het slot springt open. Dan hoort ze het gezoem van de insecten, die altijd het eerst ter plekke zijn. Voorzichtig sluipen ze naar binnen. Allebei trekken ze hun zaklamp uit hun koppelriem en schijnen naar binnen.

‘Politie, is hier iemand?’ roept Jaap.

‘Politie, is hier iemand?’ herhaalt Lot.

Geen respons.

Het gezoem roept, de stank bevestigt. Met haar ene hand rustend op het wapen en in haar andere hand de zaklamp, be-

treedt Lot het hutje, pal achter Jaap. Het duurt even voordat het tot haar doordringt en dan nog weet ze niet wat ze ziet.

De strepen licht die het dak doorlaat, beschijnen een tafereel dat ze nog nooit in haar leven heeft gezien. In het midden een naakt lijf, aan een haak. Heel even is ze geneigd om de hals te voelen, maar dan ziet ze al dat het geen zin meer heeft. Om het lichaam heen zweven insecten in alle soorten en maten.

Het gezoem.

En die stank.

De penetrante geur is niet te harden. Het maakt haar het ademen haast onmogelijk.

Haar blik valt op een zaag die naast het lichaam op de grond ligt. Ernaast een soort vitrage, een soort gaas.

Er spoken onmiddellijk allerlei gedachten door haar hoofd. Haar zintuigen staan op scherp. Vanaf nu zal al haar energie gefocust zijn op vragen: wie heeft dit arme meisje vermoord? Wie is het meisje?

Wie is de dader? Nomen nescio, zindert door haar hoofd. Nomen nescio. Ik ken zijn naam nog niet. Nee, denkt Lot. Nu ken ik je naam nog niet. Ze kijkt even naar boven, naar het levenloze gezicht van het meisje. 'Ik kom er wel achter,' fluistert ze, zo zacht dat zelfs Jaap het niet horen kan. 'Ik kom er wel achter wie dit heeft gedaan.'

Ze scant elk detail in het huisje. Van de stoffige, zanderige vloer, tot het verwoeste dak. Ze kan niet wachten om rustig in haar eentje alles op zich in te laten werken. Om in het hoofd van de dader te kruipen.

Eén dader? Meerdere daders?

Is het slachtoffer hier vermoord? Of ergens anders?

Ze ziet geen sporen van moord. Geen bloed. Is ze ergens anders vermoord? Hoe heeft hij haar dan hier gekregen?

Waarom hier?

Loopt iemand gevaar? Heeft hij vaker iemand vermoord? Wat is zijn motief?

Ze knakt haar vingers. Zoveel vragen, er zijn zoveel vragen

die zich tegelijkertijd aan haar opdringen. Het overweldigt haar. In gedachten spreekt ze zichzelf toe om haar enthousiasme in goede banen te leiden. Professioneel zijn nu. Goed denken. Slim denken.

‘Mijn hemel,’ zegt Jaap. ‘Dit is, dit is..’

Dan klinken er ineens voetstappen bij de ingang van het huisje.

Met een ruk draaien ze zich allebei om. Geroutineerd trekt en richt Lot haar wapen, precies volgens haar training. Maar dan ziet ze dat het Zacharias is, met zijn hand voor zijn mond.

Ze schudt haar hoofd. Nieuwsgierigheid wint het zo vaak van verstand. Neem alleen al die kijkersfiles na een ongeluk op de snelweg.

‘Buiten wachten!’ dirigeert ze, terwijl Zacharias haar nogal onbenullig aankijkt. ‘Nú! Naar buiten.’

Jaap kijkt haar geïrriteerd aan. ‘Ik zeg het nog zo tegen hem,’ fluistert hij. ‘Mafkees.’

Lot stopt haar wapen weer terug en duwt het knopje van haar portofoon in. ‘Meldkamer, hier de 3501, dood meisje aangetroffen in een zouthuisje in het bos. Waar blijft de chef van dienst?’

Een reactie van de meldkamer blijft uit.

‘Doet ie het nou?’ fluistert Jaap.

‘Nee, geen bereik, vrees ik.’

Hij vloekt binnensmonds. ‘Rotdingen.’

Dan zet Lot zich schrap. Jaap ook. Hun blik op hetzelfde punt. Het is haast niet te horen, maar ze horen toch echt een zacht geritsel van achter het huisje.

4

De wagen rijdt over een hobbelig tapijt van mos en takken. Op de achtergrond klinkt zachtjes muziek. Altijd hetzelfde liedje, *New World in the Morning*. Hij fluit mee, want dat maakt hem rustig en het is nodig dat hij rustig is. Hij wil haar niet beschadigen, lomp als hij soms kan zijn.

Dit meisje. ‘Hmm, hmm...’ Hij schudt verlekkerd zijn hoofd. Ze is beeldschoon gebleven, beeldschoon. Ja, dit is zonder twijfel zijn mooiste. Ze is bijna net zo perfect als in zijn fantasie. ‘Hmm.’

Bijna.

De koplampen heeft hij gedoofd, want hij mag niet gezien worden, door niemand. Dat zou vreselijk zijn, als hij gezien werd, als hij herkend werd. Dan is alles voorbij en meer dan dat. Dan is het leven op deze aardbol voorgoed ten einde.

Hij voelt een overweldigende angst opkomen, maar weet die te onderdrukken als hij verdergaat met fluiten.

De storm is flink tekeergegaan. Rijden is moeilijk geworden, nog moeilijker dan voorheen. Stapvoets hobbelt hij over bergen takken en manoeuvreert hij zijn busje door de hindernissen die de natuur voor hem heeft neergekwakt.

Het is stil om hem heen, de kalmerende rust van het donker is al sinds zijn vroege jeugd zijn beste vriend. De zwarte sluier waaronder hij zich kan verschuilen, waar geen oordeel is, en waar woorden niet tellen. ‘Hmm...’ De nacht is, zowel in kille als in zwoele verschijning, zijn trouwe maat, zijn toeverlaat. Een melodie die altijd vertrouwd klinkt en waarop hij zijn deuntje fluit, zachtjes, maar met heldere klanken.

Van het ene op het andere moment stokt zijn gefluit. Hij haalt zijn voet van het gaspedaal en doet de motor uit. Muziek uit.

Niks.

Stil.

Hij maakt zich klein en knijpt met zijn ogen om beter te zien wat hij ziet. Hij voelt het aankomen, het knipperen. Ongecontroleerd en heel vaak, alsof er een motje in zijn oog zit. Hij balt zijn vuisten en begint zwaar te ademen. Als door een samengeplet rietje trekt hij de zuurstof naar binnen, teug voor teug, tot zijn longen gevuld zijn. Steeds moeilijker, steeds zwaarder.

Hij knippert nog steeds. Maar tussen het knipperen door ziet hij het echt. Er staat een auto op het bospad, en daar, rood-wit lint, gespannen aan een boom.

Direct start hij de auto weer. Hij moet weg daar, heel snel. Samen met zijn meisje. Per ongeluk geeft hij iets te veel gas, de auto gromt als een beer.

Weg nu, heel gauw, wegrijden.

Hij geeft nog eens flink gas en stuift ervandoor, verder het bos in, dat hij op zijn duimpje kent. Pas als hij op de plek is die hij in gedachten had, brengt hij de auto tot stilstand, net onder een laaghangende tak. Hij stapt uit, schikt de bladeren over de auto en gaat te voet terug naar zijn andere meisje. Zachtjes lopen, niet zo hijgen.

Het is van groot belang dat hij geen geluid maakt. Het mag niet, het kan niet. Straks pakken ze hem. Hij is niet gek, hij weet ook wel dat het lint van de politie is. Die wil hij niet achter zich aan.

Plotseling stoppen zijn voeten met lopen, vlak nadat zijn ogen het onheil registreren. Een grote boze boom is op het dak van zijn huisje gevallen. Hard, harder, hardst knijpt hij in zijn handen. Zijn mooie meisje. 'Hmm.' Zijn mooie vriendin is daar.

Er lopen kleine poppetjes in de verte. Van de politie? Mensen van het rood-witte lint. Ze lopen er echt, ze lopen er echt op af. Ze naderen de deur, ze zijn nu echt dichtbij. Hij knijpt zijn

handen nog wat strakker in elkaar – zijn mooie meisje. ‘Hmm-mmm.’ Zijn mooie vriendin.

Het ademen wordt nog moeilijker. Hij hijgt nu, krijgt geen zuurstof nu. Hapt naar lucht nu. Tussen het hijgen door probeert hij heel zachtjes te fluiten, want dat is het enige wat helpt. Maar er komt niks meer, er is geen geluid, niks.

En dan gebeurt het. Ze forceren de deur. Ze betreden zijn terrein. Ze zullen haar vinden. Nu is ze verloren. Nu is hij haar kwijt.

5

Ze durft niet te ademen. Ze hoort het bonzen van haar hart. Hij is nu heel dichtbij, zo dichtbij dat ze zijn ademhaling kan horen. Ze hoort het kraken van kleine takjes. Ze krimpt ineen en kijkt naar beneden, wachtend op wat komen gaat. Ze ziet een drup regen in een plasje in de aarde vallen. Ze hoort de wind en dan weer zijn ademhaling. Zo dichtbij. Zo eng dichtbij.

Haar ogen schieten alle kanten op. Het plasje water, en dan weer naar rechts, het plasje water en dan weer naar links. Waar is hij? Waar loopt hij? Oriënteren lukt haar niet, het is zo donker overall. Ziet hij haar? Hij zegt niets, maar zijn voetstappen spreken een dreigende taal.

Ze ruikt de verse zomerregen, het schors van de boom en nog iets. De weeïge geur van lavendel.

Ze voelt de modder tussen haar tenen, koud en nat. Ineens stopt het kraken. Hij staat stil. Ze maakt zich nog kleiner dan ze al was, knijpt haar ogen dicht, alsof dat helpt. Als zij niets ziet, dan hij ook niet. Ze klemt haar lippen op elkaar. Ze balt haar vuisten.

Een krakje, een heel klein krakje. Zo heel erg dichtbij.

Ze wil gillen, maar slikt. Ze wil rennen, maar verkrampst.

Dan klinkt een snuif, een inademing. Hij ruikt.

Ze spiekt. Haar rechteroog een stukje open, voor heel even. Zijn benen, vlakbij, echt vlak voor haar gezicht. Ze kijkt tegen de zijkant van zijn benen aan. Hij staat daar maar, stil. Geen idee of hij haar heeft gezien. Of hij haar alleen maar kwelt, als een zwak dier wachtend op de laatste klap.

Hij staat daar maar.

Stil.

Ze sluit haar oog weer; beter kijkt ze niet. Haar binnenste schreeuwt. Het schreeuwt dat haar laatste uur geslagen heeft. Ze denkt aan de tak die ze gewoon op het fietspad had moeten laten liggen. Ze had er gewoon omheen moeten fietsen. Dan denkt ze ineens aan haar moeder, aan het weekend dat ze samen in het verschiet hebben. Ze denkt aan een chocoladetaart, waarom nu? Ze denkt aan haar ex. O, zo zonde van haar tijd. Dan denkt ze aan haar dromen. Aan al die mooie dromen.

6

Zwijgend en met toegeknepen ogen volgt hij de indringers, die zomaar, alsof het niets is, zijn heiligdom betreden. Hij weet dat hij hier beter niet kan blijven, maar hij voelt zich verlamd.

Hij staat daar maar te kijken. Hij moet terug naar zijn auto, naar zijn andere meisje. Maar hij staat en beweegt zich niet.

Zijn meisje. Zijn vriendin is daar.

Takjes kraken, blaadjes ritselen, als hij zich op zijn plek verplaatst. Hij tuurt de verte in en schuilt achter de haag van bomen. Zachtjes fluit hij fluisterende tonen. Hij mag dan bang zijn, maar kalm blijven is het beste scenario. Zijn benen zijn ineens onrustig, zijn voeten stappen op zijn plek en laten de aarde zuchten en sidderen, alsof die zijn angst met hem deelt.

Zijn vingers vlechten zich krampachtig in elkaar. Ze is van hem. Ze is toch van hem? Knipperend kijkt hij toe. Zijn vingers duwt hij dieper en dieper in zijn eigen huid. Witte kringen op zijn vuisten, totdat het pijn doet en hij het niet meer uithoudt.

Hij had het kunnen weten. Tussen het onophoudelijke geknipper van zijn oogleden door kijkt hij naar de reusachtige boom die het dak van zijn huisje heeft doorboord. Hij had het kunnen weten met die storm, dat zijn vriendin ook daar niet veilig was. De boom, het gapende gat in het dak, de vrije toegang voor alles wat leeft en haar schade toebrengt. Hij heeft er niet goed genoeg over nagedacht. Hij heeft gefaald, precies zoals te verwachten viel.

Weer.

Hij is een falend schepsel dat niks goed kan doen. Een nietsnut. Een niemand.

Hij knippert met zijn ogen. En stopt even met marcheren om op adem te kopen. Weer dat hijgen. Wanneer houdt dat nou eens op? Ademen, ademhalen, één, twee, rustig in. Eén, twee, rustig uit. Eens moet hij het toch onder controle krijgen.

Hij heeft helemaal niks onder controle. Verdomme.

Het knipperen stopt niet. Met flikkerend beeld marcheert hij verder op zijn plek, om die onrustige voeten gehoorzaam te houden. Om te voorkomen dat ze het zomaar op een rennen zetten, die voeten van hem, en dat hij erachteraan moet. Dan zit hij in de shit. Want hij mag niet gezien worden. Het mag niet, dat in elk geval niet.

Ze is verloren. Verloren aan indringers, verloren aan verval.

Falend schepsel. Falend schepsel.

Hij kijkt naar boven en slaat zichzelf op zijn wang, dom joch.

Dan klinkt ineens luid geblaf van een hond.